

PETŐCZ ANDRÁS

A párizsi lakásom

*Nem tudom, mit csináljak azzal
az aranyos kis párizsi lakásommal.*

*Hajnalonta újból és újból arra riadok,
hogy képtelen vagyok kifizetni
párizsi lakásom költségeit, úgymint
közös költség, víz- és csatornaátalány,
valamint fűtési hozzájárulás. Kellemetlen
tudni azt, úgy hajnalban, öt-hat óra tájt,
hogy ott van az a tök jó kis párizsi lakás,
és igazából nem tudok vele mit kezdeni.
Egyszerűen nincs kihasználva.*

*Intézkednem kellene párizsi lakásom
ügyében, bérbe kéne adni vagy mi,
nem is tudom, valami ingatlanközvetítő
kellene, aki végre kézbe veszi az ügyeket.
Persze, először is meg kellene mutatni
neki a párizsi lakást, és ekkor lennék
baromi bajban, mert úgy hirtelen
fogalmam sincs, merre is van az én
tök jó kis párizsi lakásom.*

*Egyszerűen elfeledtem, vagy mi.
Töprengek is rajta eleget, hajnalonként.
Egyébként ismerem jól párizsi lakásomat,
a múltkor is, amikor hajnalban felriadtam,
még pontosan láttam magam előtt,
olyan szimpátikus kis másfél szobás,
nagyon rendezett, és a ház, elég, ha csak
annyit mondok, hogy még futószőnyeg is van,
végigszalad a lépcsőn, csuda az egész,
minek ragozzam?, tökéletes. Csak hát,
hogy merre is van, arra nem tudok rájönni*

az istennek se. Pedig ahhoz, hogy intézkedni tudjak, először is meg kellene találnom végre az én aranyos kis párizsi lakásomat.

Előadás a repülésről

Mostanában már nem repülök.

*Régebben, bezzeg, könnyedén
a magasba emelkedtem, csak
a lábammal tettem egy apró mozdulatot,
tudod, elsősorban is a nagy lábujjammal
kellett egy határozott mozdulatot tennem,
mintegy ellökni magam a földtől, és
már szálltam is. Csak az első mozdulat
volt nehéz, de amint felemelkedtem,
a lebegés, egészen könnyedén ment
a lebegés, csak egy-egy apró mozdulat
néha, a csuklómmal vagy a láb-
fejemmel, és máris lebegtem tovább.
Hogy is mondjam? Mintha a derekamban,
vagy a hasamban lett volna valami, aminek
a révén mintegy játékosan ráfeküdtem
a levegőégre. Olyankor aztán szálltam
a magasban, néha elképesztő magasságokban.
Csak nagy néha kellett megpihennem.
Ha jöttek is utánam üldözőim, nyomomba
se értek. Szinte ki se fáradtam soha.
Csak egyszer-egyszer. És, ha verítékezve
tértem magamhoz szobám hűvösében,
akkor is tudtam, repülök majd újra,
csak a szemem kell lebunynom kicsit, és
a lábam ujjával ellöknöm magam az ágytól.
Akkor még természetesen tudtam
a repülést. Hittem a repülésben.*

*Valamikor így volt. De most vége.
Az utóbbi időben sohasem repülök.*